

Mé srdce patří všem pěti

Monument! Víte, co mě na prvním místě napadne? Velikost a emoce. Každý jeden ten závod je obrovský a vítězství v něm přinese velkou radost. Je to důkaz vaší závodnické třídy. Přitom já sám toho ze začátku o klasikách mnoho nevěděl, protože se konaly vždy v neděli, a to jsme navštěvovali babičku na jejím statku v Meenzel-Kiezegemu, kde jsem se narodil. A navíc jsem vždycky víc toužil vyhrát Tour de France, protože to je přece ten nejdůležitější závod na světě. Tuhle touhu po vítězství jsem měl od narození. Když jsem hrál fotbal, chtěl jsem vyhrát. Když jsem hrál košíkovou, chtěl jsem vyhrát. U karet jsem chtěl vyhrát.

Nevím vlastně, jak se prohrává. Ne že bych se proher bál, jen to prostě neumím. A to jsem si přenesl i do svých startů v Monumentech. Všechny byly krásné, zvláště když jsem šlapal v čele, takže je pro mě těžké vybrat z těch pěti výjimečných závodů jeden, jež by ostatní převyšoval. Sanremo je první, Flandry jsou pro každého Belgičana a Vlára obzvláště důležité, protože chce mít do seznamu vítězů vepsané své jméno, Roubaix je náročné, Lutych malebný a Lombardie... ta to celé uzavírá.

K vítězství v Monumentech je potřeba to stejné, co v každém jiném závodě – být ve skvělé kondici, být lepší než všichni ostatní a technicky dobře vybavený a mít kolem sebe silný tým. Nejtěžší vítězství? To podle toho, jak se vyvíjela moje kariéra, musí být Ronde. Musel jsem si totiž nějakou dobu počkat, než jsem tam vyhrál. Už jsem měl na kontě dvakrát Sanremo, vyhrál jsem i Roubaix, ale na první místo ve Flandrech jsem dosáhl až v roce 1969. Přitom profesionálem jsem byl už čtyři roky. Zaútočil jsem tenkrát brzy a všichni si mysleli, že jsem blázen. I můj sportovní ředitel mě brzdil, ale já si jel pro vítězství. A stejně jsem to udělal i o šest let později na Oude Kwaremontu. Vysmívali se mi znovu, protože mysleli, že mě dojedou. Ale už mě nikdy neviděli.

Za své nejhezčí vítězství v Monumentech bych ale asi označil Paříž-Roubaix, své druhé. Je to nejtěžší závod ze všech, kvůli psímu počasí, kvůli těm hrozným kostkám, je speciální, je nejkrásnější. A já tam v roce 1970 vyhrál s obrovským náskokem pět a půl minuty. Nikdo už pak s takovým rozdílem nevyhrál.

Být cyklistou dnes, zaměřoval bych se víc na velké etapové závody. Jsou to tři týdny, kde se na náhodu nehraje, to v klasikách někdy štěstí hraje svou roli. Ale já ho měl v 19 Monumentech nejvíce ze všech. I dnes vidím takové, kteří můžou všech pět vyhrát. Na prvním místě mě napadá mistr světa Philippe Gilbert, pak Van Aert anebo i Roglič by to klidně mohl dokázat. Ale 19? Víte co, i to je podle mě možné, jen nevím, jestli je to v dnešní době něčí cíl. A kdybych já si měl vybrat jeden, který bych chtěl vyhrát dnes, řeknu: Všechny! Všem patří mé srdce.